Florentin Ionut Haidamac

Adnana

Avea mâini frumoase, ingrijite, cu unghiile taiate rotund, lacuite. Ma privea din spatele unor ochelari imensi cu niste ochi obositi. Privirea lui obosita a intalnit privirea mea plictisita. Am scos o tigara si am aprins- o cu un gest neglijent.

- Domnul meu, turuia el, eu nu am fost de acord cu misiunea asta si nici cu persoana ta ca responsabil direct…

Am pierdut sirul apoi… Sa- mi spuna el mie asta, eu care eram pilot principal in flota planetei. Eu care aveam misiuni executate cat nu avea el fire de par in cap.

Am decis ca nu mai suport mult vrajeala asta de functionar, de hartogar care niciodata nu a iesit din birou… Ce sa mai spun de o iesire in vidul rece si neprietenos… Dar s- au schimbat multe pe planeta asta de cand un tip extraordinar a revolutionat propulsia cu motoarele lui care pot strabate sute de ani lumina fara sa fie nevoie de criogenie.

Oamenii au inceput sa zboare peste tot in univers, abia acum incepand adevarata forma de evolutie a lui homo sapiens sapiens catre omul spatial, exploratorul.

Si bineinteles ca anumiti indivizi au incercat sa impuna o oarecare disciplina, mai bine zis control asupra calatoriilor.

Era normal intr- un fel, din motive de securitate.

A avut loc o schimbare fenomenala in constinta colectiva. Multi au inceput sa dezvolte tehnologii cu care sa echipeze navele cu tot confortul, de la sistemele de sustinere a vietii pana la interfete inteligente care asigurau momente de relaxare extrordinare.

Dar deviez si nu apuc sa povestesc cum am ajuns in situatia in care ma aflu acum.

- Imi veti da raport zilnic pana cand iesiti din aria de transmisie, orice veti descoperi va fi catalogat si sigilat apoi predat in conditii de securitate maxima… bla bla bla…

Parca eu nu cunosteam protocolul…

- Domnul meu, nu ma scoli ca pe ultimul recrut. Nu cred ca mai pot suporta mult aberatiile tale. Am venit aici doar la rugamintea superiorului meu… Retine rugaminte, da?

A luat foc… A incercat sa mai spuna ceva dar corzile vocale ii erau paralizate. Nu m- am putut abtine si am continuat.

- Imi dau seama de ceea ce presupune asa ceva. Cea mai complexa si mai echipata nava, cea care a consumat aproape un sfert din resursele lumii, care a stors de energie si de creativitate 3000 de savanti. Nu sunt inconstient, stiu ce apasa pe mine in momentul in care ma voi urca la bord. Dar retine te rog ca foarte bine putem merge la moarte sigura, ca de fiecare cand plecam aiurea prin vid. Nu cred ca e nevoie sa iti amintesc ce lunga lista de oameni disparuti este in arhiva armatei. Asa ca te rog scuteste- ma de fandoselile astea.

Am stins tigara in unul din portelanurile lui, mi- am aranjat costumul si am iesit din birou…

Asa a inceput totul. Cu mine indolent, cu soarecele de birou siderat si cu o lume intreaga cu sufletul la gura.

Am iesit din cladirea impunatoare cu o stare de spirit ciudata. Nu stiam unde sa ma duc. Peste tot numai betoane, strazi suspendate, blocuri cu sute de etaje. Dar ceea ce imi lipseste cel mai mult este zgomotul. De cand cu propulsia asta nimic nu mai face zgomot. Adio benzina, adio gaze, adio motoare de sute de cai. Ma uit pe strada in speranta ca imi va veni o idee incotro sa ma indrept. Acasa nu aveam chef sa ma duc. Mai sunt doua zile pana la plecare. Sunt intr- o forma fizica impecabila dar stiu foarte bine ca asta e doar un detaliu. In vid sau pe cine stie ce planeta ciudata importante sunt tehnicile de supravietuire, inteligenta si mai ales prudenta.

In calatoriile mele am intalnit tot felul de situatii din care am scapat datorita prudentei.

Sar in vechicolul meu si dau coordonatele hangarului unde se afla nava mea obisnuita. Normal ca ajung in cateva secunde. Intru…

- Hei! Ce faci capitane? Ai venit sa semnezi pentru reciclarea tablelor la harbul asta?

Iau foc… E sergentul Karl, fratele meu de drum. E un tip masiv, cu o burta proeminenta si niste pumni cat doua farfurii. Fost boxer, actual betiv si etern depravat, dar credincios ca un caine. E un supertip individul asta. Pe bune, ascultati ce va spun… Nu se mai fac tipi ca el.

- Da da… Am venit sa reciclez nava inclusiv cu un anumit segent guraliv. Tu ce faci pe aici? Nu e ziua ta libera?

- Parca pot sta? Mai ales ca stiu ca pleci indata…Va fi nasol fara tine prin preajma. Am venit sa ma asigur ca totul e ok cu maldarul asta de fiare. Stii ca ultima oara abia am adus- o inapoi…

Rade, trage un sut in cutia de bere pe care tocmai a golit- o si se uita la mine cu subinteles.

- Servesti ceva alcoale, aristocratule?

- Nu beau eu ciudateniile tale. Altceva am venit sa iti propun. Hai cu mine in nebunia asta. Macar sa am pe cineva in care pot avea toata increderea…

Aici l- am atins. Nu se astepta. Ochii i s- au facut ca la un batran buldog.

- Pe bune tipule? Nu faci misto de un biet sergent, nu?

- Nu hodorogule. Sunt seful misiunii, pilotul principal, capitanul navei, exploratorul numarul unu si tot ce mai vrei tu. Dar mi se rupe. Nu pot pleca intr- o asemenea aventura fara cineva cu care era sa mor de infinite ori. Flota mi- a dat o lista, au impus si ei oamenii lor dar am mana libera la inca un post.

De prisos sa va descriu efuziunile sentimentale de dupa fraza asta… Sau nesfarsitele randuri de beri amestecate cu ceva ce ardea mai ceva decat kerosenul de pe timpuri.

In zori am decis ca e timpul sa plecam la odihna. Nu de alta dar plecarea se apropie si nu puteam risca sa ma vada o lume intreaga mahmur… Vorba aia… degeaba bei daca nu te faci si de rahat.

Speram doar sa nu ma fac in felul asta treaz fiind… cu conditia sa ne putem intoarce din misiunea mai mult decat ambitioasa in care trebuia sa pornim.

Primele 24 de ore

Multe s- au spus si multe s- au scris de cand a inceput o situatie destul de delicata pentru omenire… Dar in principu ceea ce durea cel mai mult era lipsa resurselor, lipsa de hrana. Batrana noastra planeta nu mai putea sustine miliardele de guri infometate care consumau zilnic din ce in ce mai mult… Si atunci s- a luat o hotarare la nivel mondial. Aceea de a gasi resurse pe alte planete. Au fost misiuni multe, multe succese dar si multe esecuri… In principiu, curajul si determinarea unor indivizi deosebiti au mai prelungit agonia… Acum totul era jucat pe o singura carte… O idee indrazneata si care friza nebunia aproape, dar la timpuri disperate masuri disperate, cum spunea unul… Marele anonim care permanent spune cate ceva… Parca daca citezi din asta situatia devine mai roza…

Deci, mintile luminate de pe Pământ au avansat ideea de a coloniza alte sau alta planeta… Era o deplasare in masa. De cand cu motoarele de ultima generatie spatiul a inceput sa nu mai fie chiar asa de intins. Dar pericole erau cu duiumul.

Oricum, povestea sta asa. S- a descoperit o planeta asemanatoare cu Terra, cu un soare de 2ori mai mare ca al nostru, care avea apa pe ea… Oamenii de stiinta au lucrat nonstop la cartografierea ei… Aveau o asemenea tehnologie incat puteau determina procentajul de suprafata uscata… Si a iesit ca era in jur de 30… Raportat la dimensiunile planetei acest procent oferea suficient loc pentru intreaga noastra rasa daca puteam gasi o modalitate de a ne transporta toti acolo.

Au botezat- o Adnana, dupa numele fetitei celui care a descoperit- o… Frumos nume. Normal ca s- au gandit la ea ca la o salvare a rasei umane, ca la o supapa…

Ramane de vazut daca toate apele au culoarea inecului. Iar misiunea asta cui credeti ca i- a revenit? Prietenului vostru, autor al acestor aberatii care se vor inchegate intr- un roman… Nu am eu pretentia asta, dar multe lucruri vor ramane nespuse daca misiunea asta se va transforma intr- o groaznica deziluzie.

Adnana se afla la 5 sute de ani lumina de Pământ. La viteza pe care o putea dezvolta aceasta superbijuterie a tehnicii moderne ajungeam in cateva luni. Stateam si ma gandeam la o chestie, de cand s- a avansat ideea asta. Daca planeta se afla la 5 sute de ani lumina de Pământ, atunci noi o cartografiam asa cum era ea acum 500 de ani… Daca intre timp au avut loc ceva dezastre noi cum vom sti? Am adresat intrebarea asta comitetului de hartogari din dotare dar m- au luat in ras si nu mi- au spus nimic.

Am aflat in schimb de la ei ca primele 24 de ore erau cruciale pentru nava… Atunci cand fuzelajul nu stiu ce facea de putea suporta viteza. La fel ca si ultimele 24 de ore cand incepea decelerarea.

Dar sa revenim la fapte. In dimineata zilei de 24 octombrie s- a terminat incarcarea navei si s- au facut ultimele teste. Incepea imbarcarea echipajului. 300 de oameni, specialisti in multe chestii complicate,, militari, medici, psihologi, piloti, fiecare cu uniforma lui dupa a carei culoare puteai sa iti dai seama ce functie si ce grad are.

Televiziunile transmiteau de ore bune, lumea intreaga era in pragul unei salvari sau a unei catastrofe. De noi depindea asta.

M- am uitat la nava… Frumoasa era, coplesitoare. De dimensiuni imense, aceasta bucata de fier era strigatul unei rase intregi, era punctul ei culminant in stiinta, era incercarea de a depasi limitele si constrangerile unei planete muribunde. Oricat de tare ai fi tot simti un nod in gat in asemenea momente. Eram imbracat in uniforma mea alba, impecabila.

Ma uitam cu zambetul meu cinic pe buze la lumea adunata sa vada pe viu lansarea.

Si atunci am vazut un copilas mic, cu bucle blonde, cu un ten alb si ochi negri, cu cativa dinti lipsa, care dadea din manute frenetic. Asta m- a facut sa uit de tot. Sunt un tip dur, care a luat viata multor oameni in situatii extreme dar copilul ala m- a facut sa vars o lacrima. Atata inocenta si speranta intr- o faptura minunata. De asta viata e miraculoasa.

, Micutule, voi face si pe dracu- n patru sa pot salva viata ta,

Asa am gandit eu atunci.

Am iesit pe culoarul care ducea in imensitatea navei. Toate camerele erau pe mine. Mi- am luat moaca sobra si am trecut nepasator.

S- au inchis usile ermetice in spatele meu si am devenit lordul absolut al calatoriei. Aveam capacitate de decizie absoluta, aproape pana la drept de viata si de moarte asupra echipajului. In general calatoream cu karl si cam atat, dar astazi simteam nevoia multimii de oameni de la bord.

Nu aveam mare lucru de facut, totul era stiut pe dinafara, erau deja automatisme nu mai era pilotaj.

Aveam sa atingem viteza maxima la parasirea sistemului nostru solar. In dreptul lui Neptun intram deja in ceea ce ei numeau ceata verde. Asa arata nava de afara la viteza aia cica. Doar o ceata verde. Ciudati mai erau si savantii astia. Se bazau pe mine doar pentru accelerare, decelerare si asolizarea pe Adnana, lucruri la care eram cel mai bun din tot blestemul solar, cum ar spune karl. In rest totul era preprogramat de pe Pământ.

M- am asezat in scaunul meu, pe puntea de conducere, am tras aer in piept si am inceput rutina apasarii pe butoane. Nu am simtit nimic decat o usoara emotie cand am vazut deja pe ecranul principal Pământul cum se facea din ce in ce mai mic.

- Tipule, acum nu mai avem cale de intoarcere. Sper ca vei sti sa ne conduci, sopti Karl in spatele meu

- Tu ce crezi? latru eu ironic. Gata cu prostiile, hai la treaba. Stai cu ochii pe chestiile astea si anunta- ma despre orice schimbare. Ma duc sa ma schimb in ceva mai lejer. Albul asta ma deprima, parca as fi chirurg nu pilot.

Am parasit puntea si ma indreptam spre cabina mea cand aud in difuzor vocea generalului Kornicke.

- Amice ai grija cum mergi. Sa nu conduci sub influenta alcoolului, nu de alta, dar sunt multe planete in drum. Rase puternic si apoi relua

- Aveti grija de voi. Ceva deosebit pana acum?

Raspund sobru

- Sa traiti, nimic deosebit. Totul e la fel de calm ca vidul care ne inghite. Parametrii in limite normale, toata lumea la posturi.

- Hei hei hei. Termin- o cu tonul asta oficial. Suntem doar noi acum pe canalul asta. Am vrut sa iti spun drum bun si ca iti tin pumnii. Promite- mi ca te vei intoarce, ok?

Era sentimental tipul. Sincer sa fiu mi- a fost ca un tata de cand am pasit in randurile pilotilor, ii port un mare respect si o enorma afectiune.

- Promit. Daca e cineva suficient de nebun sa conduca o asemenea expeditie stii bine ca eu sunt acela.

- Ok. Succes dragul meu.

Scurt si la obiect. Apoi din nou liniste.

Ajung la mine. Sar din uniforma, dau drumul la muzica, aprind o tigara si ma plimb cu pasi mari. Am oarece emotii legate in special de modul cum se va comporta nava la accelerare. Am zburat cu nava mea la viteze inferioare celei pe care o vom dezvolta acum si stiu ca este un punct critic.

Un punct in care risti sa te dezintegrezi. Atunci trebuie sa franezi moderat, sa tii totul in frau si sa dai drumul usor la reactoare. De dexteritatea ta depinde supravietuirea. Aici totul era programat si calculat in detaliu dar tot si- au luat o masura de precautie aducandu- ma pe mine in postura de pilot principal

- Capitane, e timpul sa vii la locul tau.

Era karl

- Ceva deosebit? intreb cu un glas ingrijorat

- Nu, doar ca nu am cu cine vorbi pe aici. Toti se uita la mine cu un respect maxim si abia indraznesc sa deschida gura in prezenta mea

- Da- le si tu un pic de timp. Isi vor da seama pe parcurs cu ce canalie se afla la bord.

Rad sec si inchid. Ma intind pe patul spartan si incerc sa dorm. Am senzatia ca asta va fi un lux in cateva luni… Somnul.

Trec cateva ore bune. Ma trezesc brusc, odihnit si plin de energie. Sar sub dus si ma las biciuit de stropii semireci. Apoi ma imbrac in hainele mele comode, servesc un suc de la dozatorul din coltul camerei, cica plin de nu stiu ce enzime si mediatori biologici si o sterg catre punte.

Se apropia punctul culminant.

- Si apoi tipul asta a reusit sa intre in atmosfera cu jumate de nava… Vocea lui karl care povestea inconjurat de cei 6 piloti siderati.

- Iar prostesti lumea? Parca esti un bunic cu nepotii lui, care spune povesti la caldura focului.

Au tacut toti, s- au grabit catre posturile lor si acolo au inghetat.

- Le spuneam cum ai aterizat ultima oara, zise el

- Minunata viziune, ma ratoiesc eu. Ai uitat ca tot eu trebuie sa aterizez pe Adnana? E frumos sa stie toti ca ultima nava am adus- o in jumate?

- Parca nu stiau? rase el. Eu doar le- am descris conjunctura.

Tace, parca si el coplesit de ce cuvant a reusit sa pronunte corect.

- Ok. Cum stam? intreb.

- Totul e exact asa cum am invatat la simulari, imi spune unul din piloti. Nimic de semnalat.

Ma uit la panoul cu functiile navei. O multime de culori se aprindeau si se stingeau dar mie toate imi erau familiare. Un joc de culori de care depindea drumul nostru. Ating in buzunar medalionul pe care l- am gasit in una din calatoriile mele si pe care nu l- am catalogat si nici raportat. Eu am incalcat protocolul de multe ori si cred ca nu sunt singurul care a facut asta. Ma gandeam la locurile pe unde am calatorit cand am vazut, de fapt mai mult am simtit ca nu era ceva in regula.

Sar la locul meu si incep un diagnostic rapid. Nimeni nu spunea nimic. Ca pe vremuri, cred ca daca era o musca o auzeai zburand. Din pacate nici muste nu mai erau pe Pământ. Se citea incordarea pe fata tuturor, mai putin pe a lui karl. Asta imi placea la el. In situati limita intra intr- o stare de calm aproape neomenesc. Din priviri mi- a confirmat ceea ce ochii mei experimentati au vazut. Nava accelera prea repede. Inutil sa va spun ca in conditiile astea deviam si de la traseu si riscam sa ne pierdem in vidul rece si intunecat.

- Ofiterul principal pe punte, urlu eu in microfon. Si daca tot vii adu- mi si cativa soareci de biblioteca. Executareaaaaaaa…Si mai ales nu baga panica in restul echipei.

In cateva minute au aparut.

Un grup de 4 indivizi. Ofiterul era imbracat in rosu, iar savantii in galben. Sincer sa fiu ma dureau ochii de la culorile lor. Cum naiba sa- i iau in serios daca erau ca niste papagali de colorati?

- Domnilor, avem o problema. Bucatica asta de fier a luat- o razna printre planete. Acceleram prea puternic. Sper sa putem sa o aducem la parametrii normali inainte de a ne dezintegra pe undeva. Urmatoarea statie e Neptun si de acolo ar trebui sa intram in viteza maxima.

Astept sugestii de la mintile luminate aici de fata. Pana atunci voi prelua comanda manuala. Intrebari?

Liniste. Fiecare stia ce avea de facut. M- am asezat in scaunul de pilot principal si asteptam sa se termine limbajul savantilor, din care nu intelegeam nimic. Priveam incruntat pe ecranul principal. Mereu m- a fascinat universul. De cand eram mic mi- am dorit sa pot pilota printre stele.

Ating medalionul meu. O stare de calm si liniste pune stapanire pe mine.

- Domnule capitan, stim ce s- a intamplat.

Vocea unui galbior, voce nazonata, de sub niste ochelari imensi… Asa cum ii sta bine unui savant. Ma uit la el cu interes. Slab, inalt dar cu niste ochi foarte vii si intensi.

- Am depistat pe senzori o usoara anomalie chiar cu cateva fractiuni de secunda inainte de a se modifica viteza. Toate reactoarele parca au inebunit. Reactiile au loc mult mai intens, energia este la nivele mult superioare fata de cele calculate la constructie. Parca ar fi primit o extraportie de combustibil.

- Ok. Stii cumva si cum sa repari chestia asta?

- Va adura ceva timp.

- Mult?

- Nu pot preciza asta. dar va pot spune fara sa ma insel ca o vom readuce la parametrii normali

- Da- i drumul. Eu voi pilota manual pana vei repara tu.

Au plecat toti in grup. Cred ca erau mandri de eficienta si de inteligenta lor. Eu insa am intrat la idei. Daca deja incepeau problemele atunci la ce sa ne asteptam mai incolo…In definitiv mai era si varianta intoarcerii pe Pământ. Dar va dati seama ce ar fi insemnat asta. Nu sunt un tip capos dar nu imi doream sa respect ordinul pe care l- am primit. Era destul de

clar. Daca erau probleme cu motoarele ar fi trebuit sa facem cale intoarsa. Eu insa nu aveam de gand. Voiam sa merg inainte cu toate riscurile. Aveam un sentiment ca era un drum doar dus catre Adnana. Nu stiu de ce.

- Karl, sa- i dam drumul la treaba.

A venit langa mine si a inceput rutina preluarii controlului. In cateva secunde aveam totul in mainile mele. Am corectat viteza si asteptam cuminte punctul critic al acceleratiei… Stiam ca va veni.

De ce naiba incep problemele asa devreme? De parca Pământul ne tragea inapoi… Poate asta era destinul nostru. Sa murim pe Pământ, sa disparem ca rasa. Oricum eu cred ca suntem un accident in evolutia universului iar la scara galactica existenta noastra se masoara in fractiuni de secunda. De cand am gasit medalionul ala pe o planeta rece si extrem de periculoasa am inceput sa cred ca universul vrea sa scape de noi, ca in ciuda tuturor progreselor noastre nu am reusit sa ne ridicam la inaltimea potentialului care s- a investit in noi. Dar asta e altceva. Ciudat era faptul ca medalionul asta era extrem de frumos si de fiecare data cand il atingeam intram intr- o stare de calm si ma invaluia o liniste stranie.

Cine l- a facut si l- a pierdut nu stiu… Sau poate a fost pus acolo intentionat, cine stie?

E dovada palpabila ca exista si alte rase in univers. Si tare am vrut sa am doar eu aceasta certitudine.

Poate va par un tip ciudat si egoist dar credeti- ma ca am motivele mele sa ascund anumite secrete de anumiti ochi.

- Tipule, esti bine? Esti cu noi aici?

Vocea lui karl ma aduce la realitate

- Sunt concentrat. Nu deranja pilotul in timpul zborului. Ai grija ca acum e momentul pentru care toti ne- au vrut pe noi aici.

- Sa le aratam mascaricilor cum se face treaba si cum doi oameni ca noi sunt mai tari decat calculatoarele lor de rahat, rase el

Avea dreptate. Senzorii indicau supraincarea motoarelor. Am asteptat. Pe vremuri asa se facea la masinile de curse… Turai motorul pana urla de durere apoi in secunda potrivita treceai in treapta superioara si zburai pe pista. Era cam la fel si aici.

Curgea apa de mine de incordare. Ma uitam la senzori si la degetele mele lungi si fine. Mereu mi s- a spus ca am maini de pianist. Maini care au ucis insa de multe ori…

Am facut ceea ce nu cred ca trebuia sa fac. Mi- am scos medalionul din buzunar si mi l- am pus la gat. Atingerea lui pe piept a declansat magia.

Am lasat reactoarele sa dea alarma apoi am declansat manual racirea lor. Nava parca a inghetat in momentul ala.

Si atunci a aparut…Neptun… Ce priveliste… Cat de frumos si in acelasi timp cat de infiorator putea fi acest bulgare de metan. Mereu m- am intrebat cum arata un rau de metan. Era in fata noastra… Imensa, tacuta, periculoasa. Triton era in lateral de ea… Stiam ca acolo se afla cel mai performant observator astronomic construit de noi. Un observator care era in stare sa sondeze mult in spatiu.

Am vazut toate astea intr- o fractiune de secunda.

Apoi am oprit toate circuitele de inhibitie si nava s- a cabrat ca un pur sange arab sub cravasa.

Si a pornit reactia care a schimbat propulsia omenirii… La inceput nu am vazut sau auzit nimic dar cand ecranul principal s- a facut verde am inteles ca reusisem.

- Cine e tatal vostru, banda de ratati… ?

Asta era Karl care a transmis catre Pământ. Era sonat rau tipul. Dar o meritau savantii aia care ne- au asigurat ca totul e ok si ca nu are ce sa se intample.

- Va vorbeste capitanul, ma adresez eu in circuitul intern al navei. Am intrat in ceata verde. Doamnelor si domnilor e momentul sa va spuneti rugaciunile pentru ca de aici nu mai e cale de intoarcere. Ma bazez pe voi asa cum voi va bazati pe mine. Momentan corectam coordonatele calatoriei manual dar in cel mai scurt timp vom fi din nou pe pilot automat. Vreau un raport in fiecare zi de la fiecare sef de punte. Va doresc o seara minunata

- Mereu stii sa motivezi oamenii. Ai asta in sange.

- De asta eu am un mare succes la femei iar tu te alegi doar cu ciurucuri, rad eu

- Nu stiu de ce am avut presentimentul ca asa se va intampla la accelerare

- Era clar. Au facut savantii astia multe calcule si multe simulari dar in spatiu multe chestii nu sunt mereu constante

- Esti si fizician acum?

- Stii tu la ce ma refer eu

- Cand vom ajunge oare va fi fel?

- Soarecele ala galben a zis ca va repara tot

- Si de cand ii crezi tu pe astia pe cuvant?

Avea dreptate karl. Dar nu prea imi pasa de asta… Am reusit sa imi fac treaba artistic asa ca eram foarte multumit de mine. Las pilotilor din cabina nava pe maini. Ce a fost mai greu a trecut. Il iau pe karl si parasim puntea de comanda sub privirile admirative ale colegilor. Mai mult decat o admiratie am putut citi in privirea unei tipe care era pilotul secundar. Culmea era ca nu ne cunosteam. Asa a fost protocolul de securitate de pe Pământ. Fiecare pilot s- a antrenat singur, a participat la simulari singur. De asta marea majoritate a membrilor echipajului nu se cunosteau.

Fac un semn discret frumoasei si parasesc incinta. Nu m- ar mira ca diseara sa nu dorm singur.

- Incotro ne indreptam?

Tac.

- Hei, tipule, nu crezi ca meritam o gura de ceva mai intaritor decat porcariile astea de la automate?

- Ai adus alcool pe nava, urlu eu… Asta era nebun… Nu stiu cum naiba a facut dar si- a carat cu el toate viciile chiar si in cea mai cruciala clipa.

- Nu esti normal. In calitate de capitan trebuie sa confisc tot ceea ce contravine protocolului,

- Mai intai gaseste ceva ilegal si apoi confisca, ma ironiza el

O las si eu mai moale. In definitiv stiam cu cine am de a face

- Ok. Dar ce kerosen imi mai propui de data asta?

Ochii lui de buldog batran s- au aprins brusc.

- Nu ai incredere in mine? Stii foarte bine ca mereu am avut idei bune

- Da da. Ca atunci cand ai facut o distilerie pe nava cand am aterizat pe luna aia prapadita sau ca atunci cand a luat foc adapostul nostru cand ai scapat sticla in foc… In ambele situatii numai constient nu erai.

- Daaaaaaaaa… Dar si cat am mai ras dupa aia. Tu esti cel responsabil, vei sti sa repari tot ce pot eventual strica eu datorita lipsei mele de indemanare.

Ne- am mai luat peste picior un timp si am ajuns in fata cabinei lui. Intram. Iau loc pe canapeaua clasica si tare care era in centrul camerei si il astept. Normal ca apare cu cateva cutii de bere si cu o sticla mata din care incepe sa toarne in doua pahare inalte.

- Pentru Adnana, tipule!

- Pentru Adnana!

Casă, dulce casă

Afara ploua. Urat, marunt, cu un vant rece care imprastia generos apa care cadea din ceruri. Era o adevarata bucurie cand ploua. Repede toate femeile au pus in fata caselor multe galeti pentru a strange pretiosul lichid. Trebuia fiert foarte bine si apoi decantat ore in sir pentru a putea fi folosit. De multe ori unii nu aveau rabdare si beau apa asa cum era ea. Se alegeau in cateva zile cu o stare foarte urata. Dereglarile intestinale, bubele purulente pe tot corpul, caderea parului si a dintilor completau tabloul unei vieti mizere in periferiile oraselor mari.

Cei mai putin norocosi mureau in urmatoarele ore de la eruptia purulenta. Dar mureau cu zambetul pe buze. Viata ajunsese un lux de o buna bucata de vreme. O lupta continua pentru hrana, pentru energie si mai ales, o lupta continua pentru a gasi in interior o urma de speranta sau de motivatie.

Erau vremuri grele pentru toata lumea. Din cauza suprapopularii, multe femei au fost chirurgical facute incapabile sa poarte viata in ele iar cele care au scapat au fost urmarite si expulzate din orase, traind in conditii inumane pe muntii de gunoaie care cresteau continuu pretutindeni. Orasele mari aveau ziduri care le inconjurau si puncte de trecere foarte stricte.

Nimeni si nimic nu intra sau nu iesea fara un control riguros.

S- a spus ca era o metoda de a impiedica bolile, in special temuta viroza necunoscuta care a afectat luni de zile aproape fiecare om. Nu era o boala grava decat pentru cei tarati, pentru cei cu imunodeficiente, care mureau pe capete.

Se mai spune ca in periferii intentionat a fost raspandit virusul asta. Si tot intentionat s- a ramas fara vaccin si fara tratament. Era un genocid dar pentru cei din orase parea un lucru absolut necesar.

Nici in orase situatia nu era roza dar macar cei care locuiau acolo aveau parte de o baie calda, de apa potabila la discretie datorita unor filtre speciale, de ratii de mancare destul de normale si mai ales de speranta unui copil daca materialul genetic al cuplului era fara probleme.

Unde erau vremurile cand toata lumea avea drept la viata, cand fiecare copil se nastea fara teama de a nu avea ce manca?

- Joe, intra in casa. Nu sta cu fata la geam, e periculos.

- Da draga mea. Ma uitam la ploaie doar. E singurul fenomen ce a ramas normal pe planeta asta, spuse barbatul ingandurat.

Era un tip inalt, slab, imbracat intr- o salopeta care candva era verde. Acum, datorita numeroaselor escapade dupa mancare prin gropile de gunoi a capatat o tenta maro si un miros intepator. Fata lui era acoperita de o barba destul de rara care incerca sa acopere numeroasele cicatrici, semne ale si mai numeroaselor incaierari ce aveau loc in fiecare zi.

Devenisera fiare oamenii. Si chiar omul e cel mai periculos animal in conditii de disperare pentru ca are de partea sa ceea ce animalele salbatice de pe timpuri nu aveau. Inteligenta.

Inteligenta care i- a permis animalului om sa aiba suprematia asupra tuturor vietatilor si chiar asupra planetei. S- a intins insa prea mult. Acum venea nota de plata care era extrem de ridicata.

- Hai sa mananci, spuse femeia

Barbatul o privi visator. Era o sotie minunata. Chiar si acum ii putea ghici trasaturile delicate si farmecul gesturilor. Imbatrinise si ea prematur alaturi de el. Ochii ii devenisera tristi, secati de lacrimi. Lacrimile au disparut atunci cand a scapat din cabinetul doctorului Kosta, cel responsabil cu operatiile de castrare, de mutilare a feminitatii. Se juca de- a Dumnezeu acest doctor impreuna cu acest guvern planetar. Dar asta era politica, astea cica erau masuri de protectie.

In clipa aceea a jurat Joe sa se razbune. Doar pentru asta traia. Asta era motivatia lui zi de zi. Si de asta se pastra in forma, de asta ucidea cu sange rece tot ce misca pe strazi noaptea si venea acasa lunar cu bucati de carne rosie si plina de sange, pacalind- o pe Melinda ca a prins ba un sobolan, ba un caine.

Daca ar sti saraca femeie ca ceea ce gatea ea erau muschi sau organe umane…

Dar asta stia numai joe.

Avea seri si nopti in care abia scapa el de cutitele ascutite ale vecinilor lui.

Noroc cu adapostul lor. A fost construit pe ruinile unui fost buncar antiatomic si era practic impenetrabil. Multi il invidiau pentru locul asta si multi l- ar fi ucis pentru el. Dar a scapat de fiecare data. Avea arme mai

performante, era mai in forma decat stafiile descarnate si nemancate care se numeau vecinii lui.

- Am auzit ca au trimis o supernava pe o planeta care seamana cu Pământul, spuse ea incercand sa faca un pic de conversatie.

- De parca noi am putea visa vreodata ca vom merge acolo

- Da, e trist, sopti ea resemnata

- E o speranta pentru toti imbuibatii astia care conduc orasele. Acuma au inchis totul. Au zidit si intrarile in oras. Arunca gunoaiele direct de pe ziduri iar aprovizionarea o fac cu nave. Pe noi ne- au lasat sa murim aici.

- Nimic nu cred ca ne mai poate salva. De ce mai traim, joe? De ce ne mai rabda Pământul asta sufocat de toate mizeriile si gunoaiele noastre?

Barbatul lasa lingura in farfurie, se ridica de la masa si o cuprinse usor in brate. Era slaba Melinda. I se topisera toate formele dar el o iubea mult. Nu stia ce sa- i mai spuna. Fiecare zi era la fel, o lupta continua.

Cat isi dorea sa- i ofere altceva, sa o duca in oras, sa- i gaseasca o locuinta decenta si sa o vada zambind… Nu a vazut- o de mult timp nici plangand dar nici zambind. Chipul ei era o masca impenetrabila. Chiar in rarele seri cand i se daruia nu putea vedea pe chipul ei nici o relaxare.

- La noapte plec. Incerc sa ajung in oras, spuse el. Am cateva legaturi acolo. Cineva mi- a promis ca imi va face rost de cativa litri de apa si poate de cateva cutii de medicamente.

Ea nu spuse nimic. Il privi doar usor ingrijorata si ii facu semn sa treaca la masa din nou. Nu avea rost sa se raceasca mancarea.

Terminara cina in liniste. El se duse sa se odihneasca un pic iar ea spala vasele cu miscari usoare. Totul era pus in ordine in bucataria ei. Erau cu o situatie mult mai buna decat majoritatea oamenilor cu care traiau in aceste periferii.

Din nou o strabatu un junghi in inima gandindu- se ca joe avea sa plece la noapte. Daca nu s- ar intoarce intr- o zi ea era decisa sa termine cu toata viata asta. Privi cutitul ascutit cu care taia carnea pe care o aducea el. Era solutia ei. Nu voia sa traiasca singura.

Auzi zgomot de pasi in spatele ei. Joe o saruta usor.

- Am plecat draga mea. Ma intorc cat pot de repede si ma intorc intreg. Inchide usa bine si nu raspunde la nimeni.

Stia pe de rost ceea ce trebuia sa faca.

Joe iesi in noaptea care incepea sa acopere toata mizeria umana. In seara asta avea sa incerce sa intre in oras. Avea cu el un rucsac mare cu diferite unelte pentru catarat. Cunostea modul in care patrulau soldatii pe ziduri din nenumaratele ore de observatie. Cu putin noroc putea ajunge in oras si acolo avea sa dezlantuie iadul. Devenise alt om din momentul in care a iesit din casa. Se transformase intr- o fiara la vanatoare, cu toate simturile ascutite, gata oricand sa ucida fara nici o mila.

In fata lui aparura zidurile inalte.

Era atat de concentrat la ceea ce trebuia sa faca incat nu vazu cele trei umbre care- l inconjurasera pe nesimtite. Incordat la maxim incerca sa strapunga zidul cu primul piron. Atunci simti lama rece intre coastele lui. Incerca sa lupte dar parca puterile il lasasera. Dadu din maini doar dar alte doua lame ii strapunsera corpul.

Melinda…

- Inca unul care a incercat sa intre in oras

- Lasa- l aici sa le fie invatatura de minte. Mai dam un tur sa vedem care mai e pulsul?

- Pentru o prima iesire cred ca am facut deja prea multe. Hai sa o stergem de aici. Avem un raport de completat, sa justificam si noi cheltuiala pe care o fac astia cu noi.

- Credeti voi. Astia ne vor baga intai la sterilizare dupa contactul cu o asemenea epava umana.

Cei trei soldati, mandri de faptul ca si- au facut datoria au pornit spre nava micuta cu care au iesit din oras. Era un ordin de ultima ora al conducerii. In echipe de cate trei sa verifice personal zonele inferioare ale zidurilor. Asta de cand un nebun a reusit sa urce cu doua seri in urma pana pe creasta si sa se incaiere cu soldatii.

Melinda statea pe un scaunel mic privind in gol. Nu se gandea decat la chinurile prin care trecuse in ultimii ani. Operatia, apoi infectia, apoi viata ei de nimic in aceasta colivie.

Macar de s- ar intoarce Joe intreg, gandi ea.

Auzi cateva zgomote la usa din otel masiv.

Poate e el, poate e ranit si nu are forta sa deschida.

Un fum inecacios incepu sa se imprastie prin toata casa. Intra in panica. Nu voia decat sa iasa de acolo inainte de a se sufoca. Alerga spre usa, o deschise si voi sa fuga.

Dar o multime de maini descarnate o prinsera

Era pierduta. Lovi cum putu dar in momentul in care simti stransoarea in gat lesina…

Joe…

Comandantul suprem al orasului era generalul Klauss. Era un tip de vreo 50 de ani, masiv, disciplinat, cu capul chel si cu o mandrete de nas care intra inaintea lui in orice incapere. Era plin de el si foarte mandru de functia pe care o detinea.

Orasul meu e exemplar, spunea el. Totul este pus la punct, peste tot este disciplina si liniste. Ceea ce uita el sa evidentieze era faptul ca orasul lui era unul foarte mic, fara prea mare importanta, nici din punct de vedere strategic nici din punct de vedere al resurselor.

Asculta plictisit raportul soldatilor care laudau ordinul lui. Au prins numai intr- o singura seara 10 oameni care incercau sa escaladeze zidurile.

- Porcii astia infectati nu mai au limite, rabufni el. Nu stiu ce ma opreste sa comand cateva raiduri sa terminam cu ei.

- Sunt totusi folositori, zise colonelul Pascal. Mai recicleaza din gunoaie. Incep sa fie foarte inventivi

- Si foarte indrazneti, rabufni generalul. Unde naiba e supa mea?

- Nu mai avem supa, domnule comandant

- Atunci ce avem?

- Cateva provizii care trebuie sa ne ajunga pana la urmatorul transport… Adica peste 7 zile

- Rahat, izbucni el

- Priviti partea buna, domnule. Am reusit sa facem economie. Data trecuta am stat o luna pe sponci, facand foame. Am auzit ca cei din periferie au ajuns sa se manance intre ei.

Comandantul facu ochii mari

- E real ceea ce spui tu?

- Asa am auzit.

- Nu ma intereseaza. Anunta- ma te rog cand se vor intoarce si celelalte patrule. Ma duc sa fac un dus si sa ma intind un pic.

Iesi din incapere si tot personalul saluta regulamentar.

Adnana

- Sus si jos, tipule, apoi lovesti lateral…Nu uita de cotul drept protejand ficatul.

Vorbea karl in timpul antrenamentelor de box pe care le faceam zilnic impreuna cu el. Era mare, avea experienta si nu se supara cand il loveam mai tare.

- Acum, jumate de ora de lovit la sacul greu si pe urma un sfert de ora de sarit coarda, supralicita el

- Tu vrei sa ma omori complet, nu?

- E mai placut modul in care te omoara diferite dame care te viziteaza noaptea, nu?

Aici am ramas fara replica, nu pentru ca nu as fi avut ci pentru ca nu voiam sa duc o discutie depravata cu el. Din ce- l cunosteam eu avea unele apucaturi dubioase in relatiile astea asa ca m- am scutit de o noua oripilare.

- Inca o runda, zic eu, aplicandu- i directa mea de stanga intre ochi.

- Capitanul pe punte, se auzi in difuzor o voce hotarata.

- Trebuie sa mergem

- In halul asta? Tu vezi ce mutra desfigurata de efort ai?

- Lasa tu estetica si urmeaza- ma. Sunt sigur ca voi avea nevoie de tine. Trebuie sa fie ceva important de imi intrerup astia activitatea sportiva. Doar imi cunosc programul.

Fara comentarii in plus alergam spre puntea de comanda. Normal ca ajung primul datorita faptului ca sunt cu 30 de kile mai usor decat karl si nici nu imi omor ficatul zilnic asa cum face el.

Renunt sa va descriu fetele celor care se aflau acolo cand ne- au vazut intrand. Mai intai eu, bine facut, suplu ca o trestie, la bustul gol, transpirat, emanand energie si bunadispozitie. Apoi karl care parca era un taur infuriat, rosu de efort, cu plamanii explodand si cu un maieu albastru pe el. Dar partea cea mai tare a imaginii lui erau chilotii in care se antrena… Un fel de gogosari galbeni cu inscriptia long vehicle desenata in fata. Asa ceva, la cateva sute de ani lumina de Pământ, la bordul unei nave care avea ca misiune principala sa salveze lumea, chiar ca era total grotesc.

- Astia doi ar trebui internati la izolare sub paza stricta.

Fara sa vrea unul din piloti a gandit cu voce tare.

L- am fulgerat cu privirea mea de gheata si i- am spus.

- Intr- o ora, tu si cu mine in ring. Prefer sa iti eliberezi antipatia si dezaprobarea fata de mine lovindu- ma direct decat pe la spate. S- a inteles?

Tipul nu era un decerebrat. A inteles ca nu isi poate permite mai mult.

- Va fi placerea mea domnule capitan

In timpul calatoriei multe chestii s- au schimbat. Au inceput inerentele aliante secrete, inerentele barfe, au rabufnit antipatii, s- au creat legaturi stranse. Era normal, eram oameni, iar timpul trece asa greu pe o nava. Asta o stiu din proprie experienta. Odata am calatorit un an cu karl iar in ultimele luni ajunsesem sa ne batem in fiecare ora.

Sunt un tip deschis si am metodele mele de a rezolva situatiile tensionate.

- Acum, daca mai are cineva cuvinte admirative legate de aspectul meu miraculos il invit sa inceapa. Daca nu, sa mi se explice imediat de ce mi- a fost intrerupt antrenamentul.

- Domnule capitan, priviti va rog coordonatele actuale, glasui unul din piloti

Privesc si tresar.

In cateva ore trebuia sa incepem decelerarea. Mai usor sau mai greu timpul calatoriei noastre a expirat. Abia acum incepea adevarata misiune a noastra, misiune la care participau toti cei de pe nava

- Doamnelor si domnilor, va vorbeste capitanul, rostesc eu solemn pe circuitul intern. Senzorii nostri avansati indica faptul ca ne apropiem de sfarsitul calatoriei. In cateva ore vom incepe decelerarea astfel incat sa ne inscriem pe orbita Adnanei unde vom zabovi cateva zile. Anunt oficial ca atunci cand vom survola lin planeta va avea loc un dineu la care sunteti invitati toti.

Nu va relaxati inca deoarece avem nevoie de toata lumea in stare de alerta maxima. Am primit toate mesajele voastre catre cei dragi si va asigur ca au fost trimise in bune conditiii spre Pământ odata cu rapoartele zilnice. De cateva saptamani am iesit din aria de transmisie dar vom reintra in contact cu ei dupa ce vom instala echipamentele noastre pe Adnana. Preluam din nou controlul manual, asa ca va recomand tuturor sa fiti la posturile voastre. Mult succes.

- Se pare ca amanam meciul domnule capitan

- Asa se pare. Dar nu te intrista, vom avea timp atunci cand vom fi pe orbita. Ma duc sa ma schimb si revin sa initiem impreuna decelerarea.

Ii fac semn lui karl si plecam spre cabinele noastre. Sar sub dusul racoritor si zabovesc indelung sub apa. Ies proaspat, complet refacut, barbierit, uns cu tot felul de creme. Ma dau cu parfumul meu preferat, din care mi- am adus o cantitate apreciabila, pun medalionul la gat si incep sa ma imbrac. In momentul in care imi iau tricoul observ ceva ciudat. Medalionul meu, din verde deschis cum era, s- a facut albastru deschis si a devenit sensibil mai cald.

Totusi nu dau importanta prea mare pentru ca incep sa intru in concentrarea necesara pentru a opri nava la timp. Aprind o tigara, umplu paharul cu un praf proteic peste care torn apa si astept endorfinele sa imi biciuiasca organismul.

Ma simt in stare de orice. Cunosteam foarte bine euforia asta din calatoriile mele anterioare. Era momentul in care deveneam precis ca un robot, in care eram in stare, daca voiam, sa- mi controlez si bataile inimii. Imi placea adrenalina care se elibera din suprerenale la contactul cu necunoscutul. Acum era clipa in care aflam daca vom castiga marele pariu pus cu universul, cu viata, cu noi insine. In ciuda faptului ca mereu i- am luat la misto pe savanti trebuie sa recunosc ca au facut o treaba buna. Nava a mers ceas, nu am avut nimic de reparat, nimic de corectat.

Dar eram decis sa fac decelerarea cu mainile mele. In nici un caz nu mai vreau sa am surprize ca la plecare. Aici nu mai aveam varianta intoarcerii pentru ca trebuia ceva timp sa sintetizam combustibilul pentru reactoare si sa remediem eventualele stricaciuni ale fuzelajului. Iar toate astea nu le puteam face decat construind o baza destul de mare in care sa- i punem la treaba pe savantii adusi cu noi.

Iar baza asta trebuia intretinuta si protejata.

Speram ca Adnana sa aiba atmosfera asa cum ni s- a spus, sa aiba uscat, sa aiba oarece ingaduinta cu noi. Asta pana se va lamuri si ea asa cum s- a lamurit si Pământul.

Dar din nou o iau pe aratura.

Aranjat ca o vedeta de cinema pornesc agale catre puntea de comanda. Trag un sut in usa cabinei lui karl si fara sa astept vreun semn intru la el.

Casalotul se chinuia sa traga peste burta lui imensa un combinezon mulat.

- Iar ti- au intrat hainele la apa sau esti un pic balonat, biliarule? ma interesez eu in loc de salut

- Tipule, vreau sa fiu si eu frumos in cinstea sosirii pe Adnana.

- Natura nu poate fi schimbata, grasule. Tot ce a avut ea mai de pret de daruit a pus pe mine cu lopata asa ca pentru voi restul nu a mai ramas mare lucru. Trebuie sa va multumiti cu statutul de imitatii patetice, rad eu arogant.

- Ce- i drept esti frumusel, zise el ganditor. Ma rog, pentru cineva care apreciaza genul efeminat, se corecta imediat.

- Lasa tampeniile si hai pe punte. Stii foarte bine ca doar noi doi putem face bucata asta de fier sa se invarta in jurul Adnanei.

- Pe soboloanul ala de pilot trebuie sa- l inveti bunele maniere. Am sa te invat eu cateva porcarii cu care ii vei aduce multe lipsuri in formula dentara.

Rad ca un apucat.

- Tu nu esti normal. Doar nu iti imaginezi ca am sa- l desfigurez pe saracul om. Il voi ingenunchia in a doua runda, ca sa- i arat ca pot fi marinimos cu el. Si acum, plecarea.

- Nu servim oarece stimulente?

- Esti de neoprit. Lasam alcoalele pentru aterizare. Si crede- ma ca asta e un ordin. Priceput?

Stia el cand eram eu serios asa ca inghiti in sec si o lua pe urmele mele.

Intram pe puntea de comanda de data asta pusi la punct, impecabili. Priviri admirative vin din nou spre mine dar le ignor, constient fiind de valoarea mea. Eram singurul capabil sa piloteze nava manual si asta imi dadea un sentiment de superioritate fata de oricine.

- Domnule ofiter, te rog sa ma asisti. spun eu autoritar

Aceeasi rutina a apasarii pe butoane si acelasi calm care puse stapanire pe mine. Numai ca de data asta totul mi se parea mai simplu. Chiar imi era dor sa tin in maini nava asta. In cele cateva luni care au trecut nu am facut nimic altceva decat sport si lectura, plus cateva nopti fierbinti in compania lui Beatrice. Asa o chema pe tipa carismatica si sportiva care era pilot secundar. Dar fara mari implicatii emotionale. Eram un debuseu pentru ea asa cum ea era pentru mine. Nu sunt genul de obsedat sexual dar fiziologia are si ea regulile ei.

Initiez circuitele de inhibitie si incet incet ecranul principal devine din nou negru. Am iesit din ceata verde. Calibrez fin senzorii de timp real si ma uit spre ecran… O feerie de lumini, de planete mai apropiate sau mai departate si un fel de praf cosmic rosiatic… Prin el navigam noi. Ceea ce

m- a frapat era luminozitatea… Cam nefireasca pentru un vid atat de neprietenos.

Apoi am vazut din ce cauza… Era enormul soare in jurul caruia gravitau toate planetele din sistemul asta…. Nimeni nu era capabil de vorbe. Au urmat minute bune de tacere, de contemplatie. Era exact la fel ca atunci cand am iesit prima oara in spatiu, dincolo de sistemul nostru solar. Cate intrebari iti vin in minte… Cat de neinsemnat realizezi ca esti, cat de fragil… Si mai ales cat de mic… Ne- am obisnuit ca pe Pământ sa ne punem in centrul universului… Ah, specie aroganta… Abia in momentele astea intelegi ca nu esti decat un graunte, un atom pierdut in imensitate, o stralucire efemera care la scara planetara dispare imediat…Si noi care consideram existenta noastra mai importanta chiar decat fortele universului…

- Si sa mai spuna cineva ca marimea nu conteaza…Vocea lui karl, bineinteles.

Dar care a avut efectul unui dus rece. Redevenim profesionisti.

- Domnule capitan, in cateva ore vom avea contact vizual cu Adnana. Parametrii sunt in limite normale. Felicitari, domnule, sunteti cel mai bun pilot din galaxie.

- Multumesc, draga mea. Trecem pe pilot automat si stam cu ochii pe radare.

Apoi in circuitul intern :

- Domnilor savanti, e momentul vostru de glorie si de asemenea semnalul de incepere a activitatii stiintifice. Am iesit din ceata verde, se acorda permisiunea de a fi activate ecranele exterioare. Bucurati- va de ceea ce vedeti, e magnific. Va voi anunta momentul in care Adnana ne va face onoarea de a veni la intalnire, noi am sosit punctuali.

Tai microfonul interior si privesc din nou spre ecran. Mult mult praf rosu. Exact ca pe Marte, exact ca atunci cand am fost prinsi de furtuna pe planeta aia de nimic pe care o urasc din tot sufletul. Dar nu se compara cu nimic ceea ce vedeam noi acum… Mai intai soarele care era gigant si care cred ca avea o forta de gravitatie teribila. Apoi prima planeta pe care am vazut- o… De un verde smarald stralucind extraordinar. Era acelasi verde ca medalionul meu. Trag de tricou si ma uit la el. Era albastru, dar mai inchis… Si a redevenit rece… Curios era faptul ca pana acum lua temperatura corpului meu.

Dar aveam altele pe cap acum. Ceea ce vedeam ar fi justificat calatoria pana aici. Abia asteptam sa trimitem pe Pământ toate astea. Cand vor ajunge datele nu vom sti, desi ni s- a spus ca se folosea un transfer cu o viteza mult superioara vitezei luminii. Ma rog, treburi de savant.

Eu sunt de actiune nu de birou sau microscop…

Oricum, planeta asta era imensa. Gravitau in jurul ei 3 sateliti care din ceea ce vedeam erau doar niste bolovani spatiali fara nimic iesit din comun. Sunt convins ca in principiu era un gigant gazos, asa cum era Jupiter la noi. De la distanta la care o survolam nu puteam vedea mai multe dar senzorii au captat o multime de date pe care le vom analiza cu mare atentie. Sunt al naibii de curios sa stiu ce compozitie avea gazul ala verde care ii dadea culoarea asta miraculoasa.

- Uitati- va pe suprafata planetei. Au aparut cateva lumini, probabil vreo furtuna ceva

- Se poate, zic eu. Asta daca nu e comitetul de intampinare sau vreun fenomen gelos ca am venit sa vizitam Adnana.

- Deveniti temator, domnule?

- Doar prudent. Cine e absolut convins ca regulile pe care le- am demonstrat noi pe Pământ cu fizica noastra avansata se aplica si aici? Crede cineva ca la scara galactica totul merge ca in teorie?

- De asta nu prea ne apreciati, nu? Era soarecele care reparase nava…

- Nu am vrut sa spun asta. Fara voi nimic din ceea ce am facut pana acum nu ar fi fost posibil. Sunt doar prudent. Nu- mi amintesc sa va fi chemat… Ce faceti pe puntea de control?

- Am venit sa va informez personal ca odata cu aterizarea pe Adnana voi prelua controlul misiunii. Dumneavoastra sunteti doar pilotul, cel care ne- a adus pana aici. De acum incolo noi decidem ce facem.

Am orbit de nervi.

- Asta ti- a venit acum sau o coci mai demult? Sper ca nu e o rebeliune toata povestea cu preluarea controlului. Iti dau cateva secunde sa dispari in vastele tale laboratoare, asta daca tii la regulile dubioase ale esteticii dupa care este desenata fata ta…

- Vom vedea, domnule pilot, vom vedea…

Dialogul asta a avut loc cu voce joasa doar intre noi doi. Ceilalti erau prea ocupati cu privitul pentru a baga de seama ceea ce se petrecea in jurul lor.

Spuneti si voi ce debil am carat cu mine. Nu stiu ce m- a retinut sa- l umilesc pe soarecele asta. Cred ca tot prudenta de care fac atata caz.

Decid ca voi avea timp sa rezolv asta mai tarziu… In definitiv toate codurile de la depozitele de armament le cunosteam doar eu.

Mari tampiti suntem noi oamenii. Gata sa riscam tot pentru cine stie ce orgolii, pentru cine stie ce ordine date mai demult, pentru cine stie ce politici aiuristice.

Medalionul ardea la pieptul meu…

Preiau din nou controlul manual si ma izolez de toti si de toate,

Nu stiu cat timp a trecut cand deodata tot ecranul principal a prins o tenta albastra.

Am ajuns…

Era acolo, ne astepta. Imensa, tacuta, magnifica. Vazuta de aproape semana izbitor cu Neptun.

Ma inscriu pe orbita asa cum am facut de multe ori pe tot felul de planete pe unde m- au purtat misiunile mele. Vor urma cateva zile de survolare. Jumatate din ea era acum luminata de razele soarelui. Nu avea sateliti… Era singura, asteptand parca pe cineva care sa- i tina de urat.

Erau nori… Nori frumosi albi care inconjurau Adnana. Si mult albastru, multa apa, daca erau corecte datele pe care le- am primit la inceputul calatoriei noastre. Am vazut cateva pete razlete de dimensiuni mici care pareau a fi continente.

Am ramas fara cuvinte… toata echipa de pe punte.

- Sefii de departamente sunt convocati in sala de conferinte, spun eu glacial in microfon.

Aveam in cap sa tai orice incercare de rebeliune. Trebuia sa demonstram ca meritam aceasta sansa, noi ca specie, nu sa umplem si Adnana de rahaturile noastre de conflicte. Iar pentru principiul asta sunt dispus sa fac orice, ascultati ce va spun.

- Karl, ramai aici.

- Ok.

Scurt si la obiect. Stia el de ce sunt eu capabil in momente in care situatiile deveneau delicate.

Intru in sala.

Se uitau toti la mine cu mult respect dar eu citeam in ei multe frustrari abia tinute in frau.

- Domnilor, v- am chemat aici din mai multe motive, incep eu politicos. Cel mai important este faptul ca am incheiat prima parte a misiunii noastre, am ajuns cu bine.

Alt motiv ar fi pretentiile unora dintre voi de a prelua controlul misiunii odata aterizati pe suprafata planetei. Vreau sa stim cum stam. Dar vreau sa va reamintesc ca la plecare eu eram liderul vostru. Astept reprosuri.

- V- ati facut datoria exemplar domnule pilot, spune soarecul. Dar toti aici de fata considera ca de acum incolo noi ne vom pricepe mai bine. Si cand spun noi, ma refer la cercetatori, medici si o mare parte a militarilor. Nu putem fi condusi de un pilot. Am decis ca ierarhiile si regulile de pe Pământ nu prea mai sunt valabile aici.

Aprobara toti in tacere. La urma urmei inclinam sa le dau dreptate dar ceva imi spunea ca lucrurile vor degenera.

- Nu uitati faptul ca veti avea nevoie de mine sa va intoarceti

- Tocmai asta e ideea. Multi dintre noi nu vor sa se intoarca pe mizeria aia de Tera. Si de ce sa caram o intreaga omenire dupa noi? Sa distruga si locul asta?

Era clar. Era un complot la scara mare.

Nu prea aveam ce face momentan asa ca ma adaptez din mers situatiei.

- Ok. Eu nu tin neaparat sa fiu marele capitan sau sa dau numele vreunui continent. Spalati- va pe cap. Voi duce nava pe planeta in cateva zile si acolo ne vom organiza. Dar pana atunci eu comand. S- a inteles?

Tacerea lor ce gheata am luat- o ca pe o aprobare asa ca am parasit demn incinta.

- Karl, ce spui de asta? intreb eu pe circuitul privat… Bineinteles ca am lasat deschis microfonul si in timpul intrunirii asa ca minunatul meu coleg a putut auzi totul.

- O banda de idioti, tipule. Eu zic sa- i lasam in plata lor si sa gasim un loc linistit pe Adnana, eventual o plaja ceva unde sa stam toata ziua cu cateva fete din echipaj. Sunt convins ca tu ai multe adepte.

Rad.

- Tu chiar crezi ca e bine sa- i lasam pe astia sa preia controlul?

- Si ce mare branza o sa faca?

- Pai… Noi cum vom transmite catre Pământ? Nu uita ca asta e scopul venirii noastre aici.

- Crezi ca aia de acasa sunt boi? La ce disperare e acolo o sa faca ceva sa dea de urma noastra. Ce combinatie de rahat e si personalul… Astia nu ar fi trebuit testati? Ce daca sunt savanti? Fiecare e un deviat in felul lui…

Ma abtin sa- i spun ca el e exemplul perfect.

- Lasam lucrurile sa curga de la sine. Eu unul abia astept sa simt iarasi Pământ sub talpi.

- Ce ziceai de dineul ala? se interesa el mieros

- Va avea loc, promit